

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis Malderi Episcopi Antverpiensis S. Th. quondam Louanij Professoris Tractatus De Sigillo Confessionis Sacramentalis

Malderen, Jan van

Antverpiæ

Capvt XX. An possit Confessarius curiosiùs indagare, quænam peccata apud alium pœnitens sit confessus, aut quæ ab alio Confessario dicta sint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41093

oblatam honestè admittant. Præcat potius Sacerdos in paupertatis studio pœnitentes, quos ad diuitiarum contemptum incitare debet. Thesaurizent potius patres spirituales suis filiis spirituales thesauros & cælestes, terrenos sibi ab iis non capent; non enim debent filij parentibus thesaurizare. Est quidem verum, oportere eum qui altari seruit de altari viuere, & de carnalibus eorum quibus laborat, eum qui spiritualia seminat, escam suam metere: sed contentus sit sufficientibus sponte oblatis Dei ministris, nullaque quarat insuper lucra, nisi animarum; sine quarum magno dispendio non est spiritualis medici φιλαργυρία: qui omnino cauere debet, ne quod contemptu diuitiarum, à se abdicat eius suasu pœnitens, ipse sibi accipere turpis lucri auiditate incipiat. Non inueniatur iniquitas ista in hereditate Iacob.

CAPVT XX.

An possit Confessarius curiosius indagare, quænam peccata apud alium pœnitens sit confessus, aut quæ ab alio Confessario dicta sint.

NEVTRVM licere, est manifestum. Prius enim grauat pœnitentem; qui non

non tenetur, eadem ritè confessa peccata, ^{Non cogat Confessor repeti alias confessa.} saltem extra Confessionem generalem, iterum confiteri: & posterius gravat priorem Confessarium, secundum ea quæ diximus supra Capite XIIII.

Excipio tamen ea quæ necessaria sunt ad explicanda peccata, de quibus nunc confiteretur. Potest enim Sacerdos, ex Confessione nunc intelligens in priori Confessione pœnitentem aliquem errorem admisisse, circa eum examinare ipsum & instruere. Quando verò gravis aliquis error esset admissus à priori Confessario, isque esset explicandus Confessario præsentis, oportet tegere nomen prioris Confessarii, & servare ea quæ de complicitis peccato tegendo aut deregendo dicta sunt. Imò planè expedit, non inquiri umquam à Confessario, neque dici à confitente ubi confiteri soleat; quia, cum vix vlla istius rei sit utilitas, posset esse noxium; quando ob aliquem defectum in Confessario observatum eum pœnitens mutasset; noxium, inquam, quia semper nocet animæ propriæ, si occasione medicinæ quærendæ ex Confessione, nova vulnera accipiat ex detractone. Parit etiam res ista diffidia inter Confessarios, quando iam vnus dicit, Ego sum Cephæ, alter, Ego sum Apollo. Sanè ex nimio illo studio acquirendi &

retinendi sibi filios Confessionis aut filias, magna subinde oritur pacis Ecclesiasticæ turbatio; vt taceam, noua peccata, eaquæ continua, quæ non faciliè emendentur, inde prouenire. Est enim ea Doctorum sententia omnino certa: Si quis animo ita proponat, non integrè aut omnino non confiteri, nisi vni illi cui assuevit Sacerdoti, talem esse in affectu peccati mortalis. De quo cum se non corrigat, Confessiones quas facit, non ei prodesse. Cuius ratio euidenter reddi potest: Quia qui diuinum præceptum in casu sub eo comprehenso statuit non seruare, simpliciter offendit in præceptum: quia lex quæ imperat confiteri peccata tua, pro tempore quo obligat, etiam censetur dicere, Confitere huic (cuius copiam tantum habes) Sacerdoti peccata tua. Atqui fit, vt sicut hunc nunc habes solum, ita alterum alio tempore habiturus sis solum, urgente præcepto affirmatiuo confitendi. Si ergo proponas alteri etiam illo casu non confiteri, idem est, ac si proponas, hoc præceptum, quando ad mortale obligat, præuariari: quod est apertè mortale peccatum. Aduerte tamen, non damnare nos eos peccati mortalis, qui hæc mente non pertrahant, & non habent formale eiusmodi propositum; quamuis fortè haberent, si tenta-

*Proponens
vni tantum
integrè fa-
ter, mor-
taliter pec-
cat.*

rio &
damna
sione
mon
tente
penfa
Mec
appro
dum
confi
nem
& in
clara
grau
fariu
migi
ager
Nec
cerd
do e
Ger
C
non
Co
pee
ma
Co
iust
ri h

rio & occasio ingruerent: nemo enim debet damnari ex eo quod in hac aut illa occasione faceret, sed ex eo quod fecit. Ideoq; monendi sunt infirmi, ne super talibus se tentent, sed potius voluntatem teneant suspensam. Salubriter sanè sanxit Synodus Mechliniensis secunda, à Sede Apostolica approbata, tit. de Pœnitentia, in hunc modum: *Nemo aliquem ad perpetuò sibi soli confitendum obliget, & eiusmodi promissionem etiam iuratum, tamquam irrationabilem & indiscretam, hac Synodus irritam esse declarat, & quatenus opus est irritat.* Neque grauiorem censuram euaderet iste Confessarius, qui à pœnitente votum exigeret non migrandi ad aliud opidum, indirectè hoc agens vt alterum non eligat Confessarium. Neque tamen negauerim, quin possit Sacerdos à pœnitente petere, vtrum aliquando eadem sit peccata confessus. Monuit hoc Gerson Alphabeto 32. lit. X.

Quamuis autem in Confessione curiosè non debeat inquiri, quid dictum sit ab alio Confessario: si tamen vltro dicat mulier pœnitens, se fuisse à priori Confessario ad malum sollicitatam, monere eam debet Confessarius de obligatione denuntiandi eiusmodi sollicitatorem Iudici aut Superiori Ecclesiastico, secundum Constitutionem

*Confessarius
ad malum
sollicitans
prodi potest.*

Gregorij XV. quæ incipit, Vniuersi: ipse autem non se immisceat vltiori reuelationi, ne Confessio fiat odiosa, Nam Sorus in 4. d. 18. q. 2. art. 5. & ex ipso Lopes cap. 36. benè monent, feminam sollicitatam ad turpia in Confessione, posse alteri Confessario probo id aperire pro consilio; ipsum tamen non debere per se impendi pro remedio, ne Confessionem reddat odiosam. Quinetiam cum extra Confessionem, saltem quando opus est ad malum imminens impediendum, Iure naturæ possit femina de ea sollicitatione consilium capere, imò etiam ad accusationem procedere, suadent hi Doctores, ne ad secundum Confessarium ista deferantur, sed potiùs extra Confessionem tractentur, ne Confessio fiat odiosa. Porro notatu digna est extensio, quam post Pij IV. Constitutionem contra Confessarios ad turpia sollicitantes fecit dictus Gregorius XV. qui vult coërtione & pœnis eisdem comprehendi non solum talia perpetrantes in actu Sacramentalis Confessionis, sed etiam antè vel post immediate, seu occasione vel prætextu Confessionis, etiam ipsa Confessione non secuta; siue extra occasionem Confessionis in Confessario, aut in loco quocumque vbi Confessiones Sacraméntales audiantur, seu ad Confessio-

intelligitur
confessio
- ad turpia
- ad turpia

ffessionem audiendam electo, simulantes ibidem Confessiones audire. Est sanè ampla ista extensio. Cui & illud addendum, rectè veritum esse, ne Sacerdotes Confessiones mulierum cum quibus peccauerunt, fautorum, aut mediatorum, audiant, nisi in casu necessitatis. Ita habent Decreta antiqua Synodi Cameracensis.

In generalibus etiam aut longis Confessionibus licet interrogare pœnitentem, an habeat scrupulum de præteritis Confessionibus non ritè factis. Ceterùm etiam si liceat, idem peccatum, etiam ritè prius confessum, iterùm confiteri: non tamen probò, quòd Confessarius urgeat pœnitentem ad eiusmodi aliquod peccatum, præsertim apud alium Confessarium iam legitimè detectum & remissum, iterùm confitendum, vt materiam certiore habeat absolutionis, quando fortè dubitat an eiusmodi materiam habeat. Expedi potius præsumere, quòd in illis quæ pœnitens dixit, saltem venialis culpa non desit, atque ita eum absoluerè, quàm urgere, vt grauis peccati narratione iterùm erubescat. Imò si omnino dubius hæreas, an vel venialis culpæ sint quæ factus est pœnitens, ratio magis suadebit, vt eum cum generali absolutione non Sacramentali, ista vice dimittas, quàm vt ipsum

De repetitione semel confessi vt sit materia absolutionis.

200 IO. MALDERI TRACTATVS
iubeas antiqui & semel iam expiati peccati
renouare pudorem.

*De Statuto
Monastico
bis eadem
constendi.*

Cessaret ista doctrina in Religioso Or-
dine, vbi ex statuto teneretur Prælato quæ-
que generalem facere totius anni quotan-
nis Confessionem, quod Suarez Tom. 4.
in 3. p. d. 22. sect. 7. refert esse in Ordine Cis-
terciensi; quamuis tale statutum non lau-
det. Rodericus de Regularibus Tom. 1. q. 61.
art. 2. dicit non solum apud Cistercienses,
sed etiam apud plures alios Religiosos olim
fuisse tale statutum, vtpote apud Benedi-
ctinos, Carthusianos, Prædicatores, Carme-
litas. Addit Henriques lib. 2. de Pœnitentia
cap. 16. à Sixto I V. & Pio II. eiusmodi sta-
tutum fuisse confirmatum. Quamuis au-
tem eiusmodi statutum possit fieri de con-
sensu saltem implicito obligandorum, quan-
do acceptant talem statum, in quo sciunt
hoc obseruari; aduerte tamen, apud multos
iam desisse esse in vsu, & Prælatos renuere
eo vti, ne per Sigillum Confessionis impe-
diantur in correctione, dum quod aliunde
sciunt putantur scire per hanc repetitam &
generalem Confessionem, vt testatur Ro-
dericus supra.

CAPVT